

Benvenuto Savioli kom med tog til Aarhus fra Rom - og blev boende

Jeg er født i 1940 i Rovigo, der ligger ved Po-floden. Men snart flyttede min familie ned til de afvandede sumpe syd for Rom, hvor fattige bønder fra nord fik tilbudt jord, et lille hus, redskaber og dyr, hvis de ville rejse ned og opdyrke landet. Vi blev kørt med tog til Rom, hvorfra rejsen gik videre på kærre til Pomezia.

Men snart måtte min familie bryde op, da de allierede gik i land i Syditalien og drev tyskerne nordpå mod Pomezia, den by vi boede i. Så vi blev evakueret til en flygtningelejr midt i Rom. Turen dertil foregik til fods med vores ejendele på trækvogne. Og når der kom flyvere, søgte vi ly i grotter sammen med fårehyrder og deres hjerde, ligesom vi overnattede i grotter undervejs. Vi boede i Rom i fire år til krigen sluttede, og folk kunne begynde at flytte tilbage.

I sommeren 1948 fik jeg tilbudt et ferieophold i Danmark, arrangeret af Red barnet i Danmark og Italien. Jeg rejste af sted fra Rom, men da jeg kom tilbage, var min familie i mellemtiden flyttet hjem til Pomezia, hvor min far havde bygget et hus med to værelser til os.

Vi var 200-300 italienske børn i gruppen og rejste med særtog til Danmark. Inden afrejsen havde jeg fået en koppevaccination. Den var der gået betændelse i på turen, så da vi kom over grænsen, blev jeg sendt til hospitalet i Fredericia, hvor jeg for første gang smagte dansk mad: Øllebrød og stuvet hvidkål. Noget jeg stadig husker.

Benvenuto på familieudflugt i sommeren 1948

Ved ankomsten til Aarhus blev vi modtaget på Rådhuset, hvor plejeforældrene ventede. Mine plejeforældre, Laurits og Kristine (Stine) Nielsen havde ønsket sig en pige. De ventede og ventede på, at det blev deres tur – men til sidst var der kun mig tilbage.

Det tog de nu fint. De var barnløse, og jeg følte mig fra start velkommen i Tøndergade, hvor de boede. Laurits Nielsen var maskinarbejder på Frichs Fabrikker, og Stine pakkede is på De Forenede Mejerier på Frederiksbjerg.

Jeg følte mig også velkommen blandt børnene i gaden, hvor jeg var ny og spændende. Og de fik hurtigt lært mig nogle uartige ord.

Efter to måneder i Aarhus gik turen tilbage i Italien, hvor jeg gik de obligatoriske fem år i skole. Imens holdt jeg kontakten med mine plejeforældre – det foregik i Aarhus ved hjælp af præsten i Den katolske Kirke, der oversatte brevene. Jeg fik også jævnligt gaver sendende eksempelvis tøj og en cykel. Og i brevene blev jeg inviteret til Aarhus på ferie.

Konfirmationstøjet til Benvenutos konfirmation i 1950
var en gave sendt fra plejeforældrene i Danmark

Men vi anede for det første ikke, hvor det var, jeg havde været på ferie, eller hvor Danmark lå. For det andet havde vi heller ikke penge til billetten. Så skrev de, at hvis jeg havde lyst til at komme på ferie, ville de sende mig en billet.

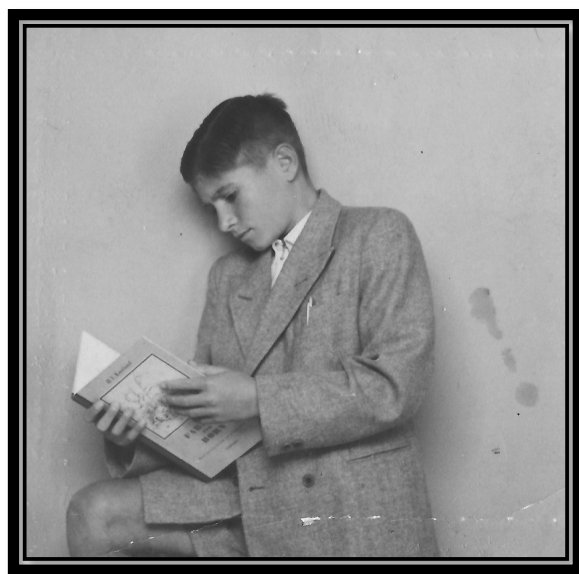
Så i 1952, da skolegangen sluttede i Italien, blev min mor og mine tre søstre enige om, at jeg skulle have den oplevelse at besøge familien i Aarhus.

De sendte billetten, hvor der bare stod Rom og Aarhus, Danmark. Jeg rejste til Danmark alene og skiftede i Bologna, Schweiz, Frankfurt, Hamburg og Fredericia. Når jeg skulle skifte bad jeg hver gang tre forskellige togfolk om at hjælpe mig. Jeg fik dem til at skrive ned, hvilken perron toget gik fra. Og skrev de alle det samme, stolede jeg på, at det var i orden.

Rejsen tog to døgn, og jeg fik en stor modtagelse af mine plejeforældre og hele familien, da jeg ankom til Aarhus. De boede stadig i Tøndergade, og det samme gjorde legekammeraterne. Men jeg kunne ikke et ord

dansk. Jeg husker, at de spurgte mig, om jeg frøs? - "var kold". Men på italiensk hedder varmt "kaldo". Så jeg nikkede, hvorefter de gav mig mere tøj på.

Jeg var ked af det, da ferien sluttede, for jeg havde det godt hos mine plejeforældre. Så da Stine spurgte, om jeg kunne tænke mig at blive lidt længere, var jeg ikke i tvivl, hvorefter de gik i gang med at få mine forældres tilladelse og kontakte konsulatet i København. Og det endte med, at jeg fik seks måneders opholdstilladelse.

Laurits og Stine sparede ikke på pengene, når det gjaldt plejesønnen. Jakkesættet, som Benvenuto blev fotograferet i, var fra en fin herreekviperingshandler i Aarhus og var med både lange og korte bukser (1952)

Da ferien sluttede, begyndte kammeraterne i skole igen, og jeg kedede mig. Derfor foreslog min plejemor, at vi talte med skoleinspektøren på Læssøesgades Skole, om jeg måtte følges med mine kammerater i 6. klasse. Hvilket jeg fik lov til.

Klasselæreren underviste mig efter bøger til 2. klasse, for selvom jeg havde viden i forhold til min alder, manglede jeg i begyndelsen sproget. Det fik jeg på plads i det halve år. Og fra da af fik jeg fornyet min opholdstilladelse hvert halve år, for jeg var ikke i tvivl om, at jeg ville blive i Danmark. Men om sommeren var jeg på ferie hos min familie i Italien. Og sådan gik der fire år, hvor jeg gik i dansk skole og var med i den første 9. klasse, der dimitterede i Aarhus.

I 1958 var Laurits og Kristine Nielsen på besøg hos familien Savioli i Pomezia syd for Rom. De står til højre sammen med Benvenuto, damen til venstre for ham er hans mor.

Da jeg var færdig med skolen, håbede min plejefar på, at jeg kunne komme i lære på Frichs. Men det glippede. Men så kom jeg i tanke om en slægtning i København, der var typograf. Det lød spændende. Så via nogle gode venner på Aarhus Cykelbane fik vi kontakt til ejeren af Erik Lindes Bogtrykkeri. Han var villig til at tage mig i lære, selvom jeg kun havde opholdstilladelse for seks måneder ad gangen. "Når du kan gå fire år i skole uden en sygedag, vil jeg godt tage dig i lære", sagde han. Og jeg gennemførte uddannelsen uden en eneste sygedag.

Da jeg var udlært, vidste jeg, at jeg var mere dansker end italiener og søgte derfor dansk statsborgerskab og aftjente min værnepligt på Flyvestation Aalborg. Siden blev jeg gift med Aase Jørgensen og fik to børn og arbejdede blandt andet på Aarhus Stiftstidende, hvor jeg var, til jeg gik på pension i år 2000.

Jeg har gennem alle årene bevaret kontakten til min familie i Italien. I 1958 var mine plejeforældre med nede og besøge dem, ligesom mine forældre var i Danmark til Aases og mit bryllup i 1963.

Men der er en stor kulturforskel. Min familie mindes stadig, at man i Danmark spiser brun sovs på kartoflerne. Min kone forstår nogenlunde italiensk, mens det kun gælder det ene af mine børn.

Benvenuto Savioli er i dag pensionist og bor med sin kone i Aarhus, Danmark. 2017